

- Fodlænke - Udvidet
- Advokat ID - Fængselsbesøg
- Erstatningsnævnet - Årsberetning 2012
50. Manddrab - Forsøg på - Frivillig tilbagetræden - Vare-tægtsfængsling
51. Røveri - Udvisning, betinget
52. Narkotika - Khat - Betinget straf - Færdselsforseelser - Tidligere afgørelser ikke regnet med - Betinget fraken-delse
53. Narkotika - Medvirken - Strafudmåling
54. Forsvarerbesikkelse - Klageretskendelse - Langsom forkyndelse af anklageskrift for arrestant - Menneske-rettigheder
55. Offentlige retsmøder - Politiets udelukkelse af tilhørere - Retlig prøvelse
56. Brandstiftelse - Udvisning betinget
57. Udvisning, administrativ omgjort - Udlændingenævnet - Erstatning - Varetægt uberettiget - EU-borger
58. Habilitet - Domsmand inhabil

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Fodlænke - Udvidet

Straffuldbyrdelseslovens § 78 a

Straffuldbyrdelseslovens § 78 a er ændret, således at grænsen for, hvornår en ubetinget fængselsstraf kan konverteres til en fodlænkeordning, er sat op fra 5 til 6 måneder.

Loven træder i kraft den 1. juli 2013 og finder anvendelse, når afsoningen vedrører fængselsstraf, der helt eller delvist er idømt efter lovens ikrafttræden.

Advokat ID - Fængselsbesøg

En kollega er af sit lokale arresthus blevet opfordret til at gøre "reklame" for, at forsvarerne til brug for fængselsbesøg indhenter et advokat ID-kort i Advokatsamfundets Sekretariat.

Har man f.eks. et billede af sig selv på sit firmas hjemmeside, kan det overføres elektronisk til Advokatsamfundets Sekretariat, der så vil udstede et plastickort, som kan bruges - også hvis man skal legitimere sig i udlandet som advokat.

Erstatningsnævnet - Årsberetning 2012

Erstatningsnævnet, der nu holder til i Adelgade 11-13, 1304 København K, og med e-mailadresse erstatningnaevnet@erstatningsnaevnet.dk og hjemmeside www.erstatningsnaevnet.dk, har udgivet ovennævnte beretning på 52 sider.

Nævnet har i 2012 truffet 5.955 afgørelser, og i ca. 41% af disse i det væsentligste imødekommet ansøgerens erstatningskrav ved den første afgørelse. Nogle gange fører yderligere dokumentation til, at sagen bliver genoptaget til ansøgerens fordel.

Der gennemgås en række forskellige sagstyper.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid udgjorde i 2012 89 kalenderdage. Det er pt. ikke muligt at skaffe oplyst, i hvilket omfang det lykkes at foretage regres hos skadevolder.

Manddrab - Forsøg på - Frivillig tilbagetræden - Varetægtsfængsling

Straffelovens § 21, § 22 og § 237, retsplejelovens § 762

K på 42 år var tiltalt for forsøg på manddrab mod sin onkel, O, der havde misbrugt hende, da hun var barn. Det var ubestridt, at hun via internettet havde søgt at anskaffe sig en pistol og ved kontakt til en sælger havde sagt, at hun ikke havde penge, men havde oplyst, at hun ville slå sin onkel ihjel.

Herefter kontaktede hun onkel og talte med ham i 6 minutter, bestilte siden en taxa, men 1 minut efter ringede en politimand til hende og havde en samtale på 21 minutter. Mod slutningen af samtalen oplyste hun, på hvilken adresse hun befandt sig. En politipatrulje var fremme i løbet af få minutter og konstaterede, at K havde en køkkenkniv i sin taske.

Sagen kom for nævningeting, der ved upåanket dom frifandt K med forskellige begrundelser, idet 5 nævninge og 1 dommer voterede for frifindelse, og 1 nævning og 2 dommere voterede for domfældelse, idet de ikke fandt, at der forelå frivillig tilbagetræden fra forsøg. Derimod blev hun idømt en bøde for køkkenkniven.

Retten i Helsingør nr. 1-626/2013, 25/4 2013

Nævningetingets dom er på 22 sider. Der henvises til ovennævnte resumé. K kunne ikke erindre meget fra episoden og kunne ikke huske, hvad hun havde forklaret politiet.

Fra hun begyndte at drikke, og indtil politiet kom, havde hun det meget dårligt. Nogen skulle dø. Hun havde flere selvmordsforsøg bag sig. Hun troede, at tanken om at slå onklen ihjel havde været der, men hun var rigtig glad for at have nogen at tale med (betjenten).

Ud over den nærmeste familie blev også onklen, våbenhandleren, K's ven og politiasistent P, der havde talt med K fra vagtcentralen, afhørt, samt de politifolk, der var med til anholdelsen af K.

Fra side 20 følger rettens præmisser:

"Vedrørende forhold 1

3 nævninger og 1 dommer udtaler:

Vi finder, at K ved den 26. juli 2012 at have aftalt at mødes med O, ved at have ringet efter en taxa, som det efter bevisførelsen må lægges til grund, skulle køre K til O's adresse, ved at have lagt en kniv i sin taske og ved herefter medbringende tasken at have indfundet sig på gaden for at vente på taxaen, objektivt har foretaget sig handlinger, som kunne føre til at dræbe O. Vi har imidlertid lagt vægt på, at indholdet og forløbet af den meget lange telefonsamtale mellem K og P efter vores opfattelse vidner om, at hun var labil i betydelig grad på det pågældende tidspunkt. Vi har herved tillige lagt vægt på den tilstand, som K befandt sig i, idet det efter bevisførelsen må lægges til grund, at hun den pågældende dag var psykisk helt ude af balance. På denne baggrund finder vi, at der foreligger tvivl om rækkevidden og fastheden af K's forsæt, og det må herefter - uanset hendes forudgående kontakt med våbenhandleren og de efterfølgende udsagn fremsat over for politiet om at ville dræbe O - anses for overvejende betænkeligt at fastslå, at K på tidspunktet for politiets mellemkomst havde til hensigt at gennemføre den nævnte forbrydelse.

Vi stemmer med denne begrundelse for at frifinde K.

2 nævninger udtaler:

Vi lægger til grund, at K den 26. juli 2012 efter at have undersøgt muligheden for at skaffe sig et skydevåben, efter at have ringet til sin onkel O og aftalt, at hun skulle komme hjem til ham, efter at have ringet efter en taxa, og efter at have bevæbnet sig med en kniv er gået ned på gaden for at vente på taxaen. Hun har derved foretaget adskillige, relevante forberedelseshandlinger med henblik på at dræbe sin onkel. Vi lægger videre til grund, at K over for politiassistent P flere gange tydeligt anførte, at hun havde bestilt en taxa og ville tage ud til sin onkel, samt at hun tillige anførte, at hun havde en kniv, og at hun ville dræbe sin onkel.

På dette grundlag finder vi det bevist, at K's beslutning om at dræbe sin onkel havde en sådan konkret karakter, at hun havde det fornødne klare og faste forsæt til at begå drab.

Vi lægger imidlertid vægt på, at K herefter bad politiet om hjælp, oplyste sin adresse, ventede på politiet og selv steg ind i bilen, da politiet kom, og at hun derved har vist, at hun har opgivet at føre drabsforsøget ud i livet. Hun er derfor frivilligt trådt tilbage fra forsøget, jf. straffelovens § 22.

Med denne begrundelse stemmer også vi for at frifinde.

1 nævning og 2 dommere udtaler:

Vi er enige med de 2 nævninger i, at K havde det fornødne forsæt til at begå drab. Vi er også enige i disse nævningers begrundelse herfor.

Drabet blev ikke gennemført, idet K var blevet opholdt af politiets opringning, og derfor var taxaen kørt fra stedet igen, da hun kom ned på vejen. Det var således udefra kommende hændelser - politiets opringning og efterfølgende ankomst på hendes adresse - og ikke hendes egen beslutning, der hindrede, at hun kørte med den bestilte taxa.

Vi mener på dette grundlag ikke, at K frivilligt er trådt tilbage fra forsøget, og vi stemmer derfor for at domfælde."

Herefter blev K frifundet i forhold 1, men af hele retten idømt en bøde på 5.000 kr. for køkkenkniven.

"Samtlige voterende har herved lagt vægt på, at det ikke i tiltalen er anført, at anklagemyndigheden påberåber sig skærpende omstændigheder, og at der derfor ikke er grundlag for at idømme frihedsstraf."

- oo0oo -

K havde været frihedsberøvet fra den 26/7 2012 til den 25/4 2013.

Forsvareren tilføjer:

"Det er en af den slags sager, der ikke burde være rejst. Klienten blev løsladt af byretten, da man fandt, at der forelå frivillig tilbagetræden. Dette var Østre Landsret uenige i og ændrede kendelsen til fængsling."

Landsforeningens Meddelelse 51/2013

Røveri - Udvisning, betinget

Straffelovens § 288, udlændingelovens § 24 b og § 26

En somalier S på 20 år var tiltalt for røveri sammen med 3 andre over for to taxi-chauffører under trusler, herunder med issyl og pistol, fysisk fastholdelse og slag med baseballbats, hvorved de fik udleveret penge og telefoner.

I byretten idømt en fællesstraf af fængsel i 1 år og 9 måneder og 12 års udvisning. Reststraffen på ca. 6 måneder vedrørte lignende kriminalitet.

Landsretten stadfæstede strafudmålingen (dissens for frifindelse), men delte sig lige over med hensyn til udvisningen, hvor 3 ville stadfæste og 3 ud fra en samlet proportionalitetsvurdering - og uanset grovheden af den nu begåede og tidligere begåede kriminalitet - alene ville idømme betinget udvisning, henset til, at S var kommet hertil som 10-årig efter at være født i en flygtningelejr i Kenya, og at han aldrig havde boet eller opholdt sig i Somalia, hvor han ikke havde familie, modsat her i Danmark.

ØL 17. afd. nr. S-3875-12, 7/5 2013

En somalier S på 20 år, var tiltalt for røveri, jfr. § 288, stk. 1, nr. 1, sammen med en navngiven og to unavngivne personer, ved i august 2012 om natten at have frarøvet to taxachauffører mobiltelefoner, penge, diverse kort og nøgler m.v., idet de skubbede disse op ad taxaerne, holdt dem fast, fremsatte trusler om, at de ville blive stukket ned, tildelte dem knytnæveslag i hovedet og slag med baseballbat på kroppen og i hovedet, ligesom de havde medbragt en issyl og pistol, som de anvendte til at true og stikke med.

Der var påstand om fængsel og ubetinget udvisning.

S nægtede sig skyldig. Referat af bevisførelsen udelades, men ud over taxachaufførerne omfattede vidnerne bl.a. den navngivne medsigtede, der afgav delvis erkendelse, men ikke navngav S.

S var i maj 2011 straffet med 8 måneders fængsel for røveri og i august samme år med 1 års fængsel for røveri og betinget udvisning. Prøveløsladt i juli 2012 med en reststraf på 206 dage.

S havde haft lovligt ophold her i 8 år og 7 måneder fra regnet varetægtsfængslinger og afsoning. Mor, stedfar og 6 halvsøskende boede i Danmark, og der var ingen tilknytning til Somalia. Udlændingestyrelsen tilsluttede sig anklagemyndighedens påstand om udvisning.

Byretten fandt S skyldig og fastsatte en fællesstraf på fængsel i 1 år og 9 måneder.

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at tiltalte er straffet tidligere for ligearartet kriminalitet, at han har en reststraf på godt 6 måneder, at recidivet efter prøveløsladelsen den 6. juli 2012 har været hurtigt, og at røveriet har været groft og planlagt samt er udført i forening med andre.

Betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 23, stk. 1, jf. § 22, nr. 6, er opfyldt. Uanset at tiltalte er uden nærmere tilknytning til Somalia, og at dele af dette land er uden fungerende regering kan en udvisning af tiltalte efter en samlet bedømmelse ikke antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, eller at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 24b, stk. 3, 1. pkt. Der er herved lagt vægt på, at tiltalte nu for tredje gang inden for 1½ år og i prøvetiden for den betingede udvisning samt inden for 1 måned efter sin prøveløsladelse har begået røveri, hvorunder der har været anvendt våben. Indrejseforbud fastsættes i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 1, jf. stk. 2, nr. 4, som nedenfor bestemt med bemærkning, at der alene er grundlag for indrejseforbud i 12 år, når henses til at det er en følge af den udløste reststraf, at straffen samlet set overstiger 1 år og 6 måneder."

S ankede med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse, herunder navnlig således, at udvisningen blev gjort betinget. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

S forklarede bl.a., at han løj over for politiet og under grundlovsforhøret, idet han ikke forklarede, at hans ven, den navngivne medsigtede, havde lånt en mobiltelefon.

Den ene taxachauffør, der fortsat var sygemeldt, kunne ikke beskrive gerningsmændene. Den anden kunne også under retsmødet i landsretten genkende S på øjne og ansigt. Han var ikke i tvivl om, at S deltog i røveriet.

Den medsigtede fastholdt, at S ikke var med til at begå røveriet.

S oplyste om sine personlige forhold supplerende:

"Han boede sammen med sin familie i august 2012, da han blev anholdt. Han har ikke tilknytning til Somalia, og han har ikke været på ferie i Somalia. Han taler dansk og somali, men han kan ikke skrive somali. Han har gennemført 10. klasse og gået et halvt år på HG. Han vil gerne færdiggøre HG-uddannelsen. Han har mange bekendte i Danmark, hvoraf de fleste er danskere."

Landsrettens begrundelse og resultat:

"5 voterende finder, at tiltalte også efter bevisførelsen for landsretten og af de grunde, der er anført i dommen, er skyldig som fastslået af byretten.

1 voterende finder, at der ikke er ført det til domfældelse fornødne bevis for, at tiltalte har deltaget i røveriet, og denne voterende stemmer derfor for at frifinde tiltalte.

Der træffes afgørelse om skyldspørgsmålet i overensstemmelse med stemmeflertallet.

Straffen, der er fastsat som en fællesstraf, findes passende udmålt.

3 voterende stemmer for at tiltræde dommens bestemmelse om udvisning af tiltalte.

3 voterende finder, at der efter en samlet proportionalitetsvurdering - og uanset grovheden af den af tiltalte nu begåede og tidligere begåede kriminalitet - ikke er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise tiltalte, og disse voterende stemmer for på ny at idømme tiltalte betinget udvisning, jf. udlændingelovens § 24 b, stk. 3, således at prøvetiden udløber 2 år efter tiltaltes løsladelse, jf. udlændingelovens § 24, stk. 2, 2. pkt. Disse voterende har herved navnlig lagt vægt på, at tiltalte indrejste i Danmark som 10-årig, at han er født i en flygtningelejr i Kenya, hvor han boede frem til det tidspunkt, hvor han kom til Danmark, at han aldrig har boet eller opholdt sig i Somalia, og at han ikke har tilknytning til personer i Somalia. Endvidere er der lagt vægt på tiltaltes tilknytning til Danmark, herunder hans familiemæssige forhold og skolegang her i landet.

Der træffes afgørelse efter det for tiltalte gunstigste resultat."

S skulle betale erstatning med henholdsvis 5.140 kr. og 53.580 kr. til de overfaldne chauffører. Resten blev henskudt til Erstatningsnævnet.

Landsforeningens Meddelelse 52/2013

Narkotika - Khat - Betinget straf - Færdselsforseelser - Tidligere afgørelser ikke regnet med - Betinget frakendelse

Lov om euforiserende stoffer § 2, færdselslovens § 54 og § 125

T blev dømt for i 2011 at være i besiddelse af 18,2 kg khat til delvis videreoverdragelse samt at have kørt efter indtagelse af stoffer.

I byretten idømt betinget fængsel i 14 dage og en bøde på 1.500 kr. samt ubetinget frakendelse i 6 måneder. I landsretten nedsatte man straffen til betinget fængsel i 10 dage og gjorde frakendelsen betinget, da det viste sig, at T ikke havde vedtaget et bødeforlæg med betinget frakendelse i 2010, hvorfor der ikke i nærværende sag var tale om en kørsel i prøvetiden.

ØL 8. afd. nr. S-2999-12, 8/5 2013

T på 52 år var under en tilståelsessag tiltalt for i januar 2011 at have kørt under indflydelse af khat og have 18,2 kg khat i bilen med henblik på delvis videreoverdragelse.

Der var påstand om fængselsstraf og ubetinget frakendelse, da T havde et tidligere bødeforlæg efter FL § 42 med betinget frakendelse.

Vedr. khaten forklarede T bl.a., at han havde været i Sverige, og at hans mor lige var død. Khaten var til ham og hans kone, og endvidere skulle han holde begravelsessammenkomst for familien. T havde fra sit hjemland en tradition med at bruge khat, når man skulle tale om problemer, og når man havde sammenkomster. T kunne derfor erkende, at khaten var til delvis videreoverdragelse.

Om sine personlige forhold oplyste han i øvrigt, at han arbejdede som chauffør, og kørekortet var altafgørende for hans arbejde.

Byretten bemærkede vedr. straffen:

"Straffen fastsættes til fængsel i 14 dage og en bøde på 1.500 kr. jf. færdselslovens § 117, jf. § 54, stk. 1, bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. liste A, nr. 2.

Forvandlingsstraffen for bøden er fængsel i 6 dage.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på mængden af stoffer.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jfr. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på den tid der er gået siden forholdet blev begået.

Da tiltalte har gjort sig skyldig i flere forhold der hver for sig er omfattet af færdselslovens § 125 stk. 1 nr. 1-9 tages påstanden om ubetinget frakendelse af førerretten til følge, jf. færdselslovens § 125, stk. 1, nr. 9, § 125, stk. 2 nr. 5 jf. principperne i færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 7, jf. § 128, stk. 1."

Betingelserne omfattede en prøvetid på 1 år. Frakendelsen blev fastsat til 6 måneder.

T ankede med påstand om formildelse. Anklagemyndigheden påstod en betinget frakendelse, men skærpelse af straffen, således at den blev gjort ubetinget.

Landsretten udtalte:

"Bødestraffen findes passende udmålt.

Fængselsstraffen nedsættes til fængsel i 10 dage.

Det tiltrædes, at straffen er gjort betinget som bestemt af byretten.

Prøvetiden på 1 år regnes fra landsrettens dom.

Tiltalte har ikke vedtaget bødeforelæg af 26. august 2010 vedrørende en betinget frakendelse af førerretten, hvorfor der ikke i nærværende sag er tale om kørsel i prøvetiden. Der skal derfor ikke ske ubetinget frakendelse af førerretten.

Frakendelsen af førerretten ændres derfor til en betinget frakendelse, jf. dagældende færdselslovs § 125, stk. 1, nr. 9, jf. § 125, stk. 5.

I øvrigt stadfæstes dommen."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Vedrørende færdselslovsovertrædelsen var der yderligere det specielle, at der skete ubetinget frakendelse i byretten, fordi man mente, at der var 3 klip, men bødeforlægget fra august 2010 var godt nok betalt, men der var ikke underskrevet vedtagelse af betinget frakendelse, og derfor blev resultatet betinget."

Landsforeningens Meddelelse 53/2013

Narkotika - Medvirken - Strafudmåling

Straffelovens § 23 og § 191

A og B (og den sindssyge W) var bl.a. tiltalt for besiddelse af 9,87 kg amfetamin og 107 g kokain i en lejlighed med henblik på videresalg samt i perioden forud at have solgt ikke under 1,95 kg amfetamin.

B havde 4 tidligere domme for § 191.

Byretten idømte A og B hver fængsel i 10 år og en behandlingsdom til W.

I landsretten ville 3 af dommerne stadfæste skyldbedømmelsen, for så vidt angik A, mens 3 alene ville dømme for kokainen.

Med hensyn til B lagde landsretten til grund, at denne vidste, at der blev opbevaret narkotika i de angivne mængder i den lejlighed, som han rådede over.

Her delte stemmerne sig så 4-2, hvor flertallet lagde vægt på, at B havde lukket de øvrige ind, når de kom for at hente narkotika, og havde forsøgt at advare dem om politiets interesse for lejligheden. Det fandtes derimod ikke bevist, at B havde medvirket ved salget, og at yderligere 2 kg amfetamin havde været opbevaret i lejligheden, mens B opholdt sig der.

2 dommere ville frifinde for medvirken, idet B's kendskab til opbevaring ikke alene udgjorde medvirken.

Resultatet blev en straf på 1 års fængsel til A og 4 år til B.

W havde ikke anket.

ØL 13. afd. nr. S-3006-12, 29/5 2013

A på 26, B på 35 og W på 28 år var alle tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191, ved i januar 2012 i forening i en lejlighed at have været i besiddelse af 9,87 kg amfetamin og 107 g kokain med henblik på videresalg samt i perioden forud herfor til et ukendt antal købere at have solgt ikke under 1,95 kg amfetamin.

De følgende forhold vedr. B drejede sig om lidt hash og mobiltelefoner i fængsel og var uden betydning for strafudmålingen.

Der var påstand om fængselsstraf til A og B og en behandlingsdom til W, der var sindssyg - muligt udløst af længere tids misbrug af euforiserende stoffer.

A havde nogle tidligere bødeførelser for lov om euforiserende stoffer, og B var i 2000 - 2010 i 4 tilfælde straffet for overtrædelse af straffelovens § 191, senest løsladt i november 2011.

De tiltalte nægtede sig skyldige i hovedforholdet.

Byretten bemærkede bl.a., at lejligheden, der tilhørte en fjerde person P, ikke blev benyttet som beboelse, men som lager og bar præg af en omfattende forhandling af narkotika.

Alle de tiltalte kom i lejligheden - B dog kun nogle uger forud for anholdelsen i januar 2012. Han lejede et værelse og skulle sætte lejligheden i stand. Han nægtede at have kendskab til, at der var narkotika i lejligheden.

Forklaringerne var modstridende, og B's dna var fundet på noget emballage til noget hash.

Retten forkastede de tiltaltes og P's forklaringer og lagde til grund, at alle de tiltalte modsat P vidste, at lejligheden fungerede som lager, og at de alle havde adgang og andel i den narkotika, der var i lejligheden.

De blev også dømt for yderligere knap 2 kg amfetamin, beregnet efter den tomme emballage i lejligheden.

Resultatet blev fængsel i 10 år til A og B og en behandlingsdom med længstetid på 5 år til W.

A og B ankede til frifindelse i det ikke erkendte omfang, subsidiært formildelse. A erkendte sammen med W at have besiddet 107 g kokain med henblik på videreoverdragelse.

Anklagemyndigheden påstod domfældelse efter anklageskriftet samt skærkelse.

A forklarede bl.a. om, at han og W brugte lejligheden til at blande og opbevare kokain. W havde lånt en nøgle af P, der til gengæld fik lidt kokain en gang imellem.

Det var W, der styrede narkotikahandlen. Han vidste ikke, hvem der havde aftalt med B, at denne kunne bruge lejligheden. Han troede ikke, at B havde noget med narkotikaen at gøre. Han havde kun været ude i 44 dage.

B forklarede bl.a. om leje af et værelse i lejligheden. Han fik af P at vide, at A og W havde et eller andet kørende, og at de skulle bruge noget fra lejligheden. Derfor lukkede han dem ind.

W forklarede bl.a., at han brugte en presse i lejligheden til sammen med A at presse kokain. B havde en enkelt gang lukket dem ind.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Vedrørende tiltalte A

3 voterende udtaler:

A har for landsretten afgivet en ny forklaring, hvorefter han og W i forening opbevarede og blandede kokain i lejligheden, som de derefter solgte, og at de 107 gram kokain, der blev fundet i lejligheden tilhørte dem. A har endvidere forklaret, at de store mængder hash og amfetamin, der blev fundet i lejligheden blev opbevaret der af W uden, at han havde kendskab til det forud for politiets ransagning af lejligheden. W har efter i landsretten at være foreholdt A's forklaring tilsluttet sig denne forklaring.

Vi finder det ubetænkeligt at tilsidesætte denne forklaring, som først er afgivet efter, at W's sag er endeligt afgjort, som utroværdig.

Vi finder herefter, at det kan lægges til grund, at den narkotika, der blev fundet i lejligheden, tilhørte tiltalte A og W i forening, og at de i forening havde til hensigt at videreoverdrage den. Vi har herved lagt vægt på, at A og W har erkendt, at de igennem en længere periode i forening har blandet og opbevaret narkotika i lejligheden, idet A efter sin forklaring har været i lejligheden ca. 20 gange for at hente narkotika. Vi har endvidere lagt vægt på, at den vægt og det plasticrus, der blev fundet i gemmestedet bag ved emhætten, hvor kokainen blev fundet, har været anvendt til så vel kokain som amfetamin, og at A har afgivet skiftende og utroværdige forklaringer om sin rolle i sagen.

Vi kan endvidere af de af byretten anførte grunde tiltræde, at det må lægges til grund, at der har været yderligere knap 2 kg amfetamin, som tiltalte A og W har videreforhandlet.

Disse voterende stemmer derfor for at finde tiltalte A skyldig i den rejste tiltale.

3 voterende finder det ikke med tilstrækkelig sikkerhed bevist, at tiltalte A havde kendskab til den fundne hash og amfetamin, og stemmer derfor for alene at domfælde ham i overensstemmelse med hans erkendelse af at have besiddet 107 gram kokain med henblik på videreoverdragelse.

Der afsiges dom efter stemmeudfaldet.

Vedrørende tiltalte B

For så vidt angår tiltalte B må det efter hans egen forklaring og hans sms-korrespondance lægges til grund, at han opholdt sig i lejligheden i i hvert fald 10-12 dage forud for den 6. januar 2012, idet han efter aftale med enten P eller W havde fået lov til at bo i lejligheden mod at sætte den i stand. Det må endvidere lægges til grund, at han i

denne periode rådede over hele lejligheden. B har forklaret, at han var klar over, at A og W havde noget kørende i lejligheden, og at han valgte at blande sig uden om, og såvel A og W har forklaret, at B lukkede dem ind i hvert fald en gang, når de hentede narkotika, og W har forklaret, at han troede, at B havde kendskab til narkotikaen. Hertil kommer, at DNA, der kan stamme fra B, blev fundet på emballagen til hashen, og at en pressemaskine med narkotikarester stod frit fremme i et værelse. Det må endvidere anses for usandsynligt, at narkotikaens ejer ville tillade, at B rådede over en lejlighed, hvor der blev opbevaret så store mængder narkotika, uden at han var klar over det. Endelig må det blandt andet efter de fremlagte teleoplysninger lægges til grund, at B forsøgte at advare W, da politiet viste interesse for lejligheden den 6. januar 2012.

Landsretten finder det således ubetænkeligt at lægge til grund, at B vidste, at der blev opbevaret narkotika i de angivne mængder i lejligheden.

4 voterende udtaler herefter:

Ved at acceptere denne opbevaring i en lejlighed, han rådede over, ved at lukke A og W ind, når de kom for at hente narkotika, og ved at forsøge at advare dem om politiets interesse for lejligheden, har B medvirket til denne opbevaring med henblik på videreoverdragelse. Det findes ikke bevist, at B har medvirket ved salget af narkotika, idet det ikke kan anses for godtgjort, at den fundne seddel var et narkoregnskab. Det findes endvidere ikke godtgjort, at de yderligere knap 2 kg amfetamin har været opbevaret i lejligheden, mens B opholdt sig i lejligheden.

Disse voterende stemmer derfor for, at B findes skyldig i medvirken til opbevaring af den i anklageskriftet nævnte mængde narkotika med henblik på videreoverdragelse, idet han dog frifindes for så vidt angår salget af de 1,95 kg amfetamin, og idet forholdet for hans vedkommende skal henføres under straffelovens § 191, stk. 2.

2 voterende finder det ikke med tilstrækkelig sikkerhed bevist, at B har medvirket til overtrædelse af straffelovens § 191, idet hans kendskab til opbevaringen af narkotika ikke alene udgør medvirken.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Straffen for tiltalte A, der tillige skal fastsættes efter straffelovens § 89, skal efter udfaldet af bevisbedømmelsen nedsættes til fængsel i 1 år.

Der er enighed om, at straffen for tiltalte B skal nedsættes, idet hans medvirken har været af mere underordnet karakter, jf. straffelovens § 23, stk. 1, 2. pkt.

3 voterende stemmer for, at straffen skal fastsættes til fængsel i 5 år, mens 3 voterende stemmer for fængsel i 4 år.

Der afsiges dom efter stemmeudfaldet."

Landsforeningens Meddelelse 54/2013

Forsvarerbeskikkelse - Klageretskendelse - Langsom forkyndelse af anklageskrift for arrestant - Menneskerettigheder

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 6, retsplejelovens § 730 og § 733

Advokat A klagede til Klageretten over, at Retten i Odense havde nægtet at beskikke hende i en straffesag om bl.a. røveri. Sagen var sendt til retten den 27/3 2013, hvor politiet i fremsendelsesskrivelsen havde oplyst, at en lokal advokat ønskedes beskikket. Klienten T var på det tidspunkt varetægtsfængslet i en anden sag og fik først udleveret anklageskriftet den 16/4 2013. Han kendte A og bad tre dage efter om at få hende beskikket, hvilket hun tre dage efter bad om. På grund af berammelsesproblemer, fordi retten allerede havde berammet sagen med den første forsvarer og forsvareren for den medsigtede, nægtede retten at beskikke A.

Klageretten fastslog, at som sagen forelå, da byretten afsagde kendelse, kunne hensynet til den medtiltalte ikke begrunde, at T ikke frit skulle vælge sin forsvarer på trods af den forventelige forsinkelse. Dertil kom, at den medtiltaltes forsvarer havde anmodet om udsættelse af hovedforhandlingen på indhentelse af en personundersøgelse, hvorfor hensynet til medtiltalte herefter så meget desto mindre kunne begrunde, at A ikke blev beskikket som forsvarer for T. Byrettens kendelse blev derfor ophævet og A beskikket.

Den Særlige Klageret, K-051-13, 11/6 2013

"Ved kæreskrift modtaget af Retten i Odense den 3. maj 2013 har advokat A kæret Retten i Odenses kendelse af 30. april 2013, hvorved Retten i Odense nægtede at beskikke advokat A som forsvarer for T under en straffesag, jf. retsplejelovens § 733, stk. 2.

Advokat A har påstået byrettens kendelse ophævet, således at hun beskikkes som forsvarer for T.

Det fremgår af sagen, at T ved anklageskrift af 26. marts 2013 er tiltalt i syv forhold. Tiltalen mod T omfatter flere forhold af tyveri efter straffelovens § 276 og hæleri efter straffelovens § 290, stk. 1, et røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 2, og en overtrædelse af lov om forbud mod visse dopingmidler § 4, jf. § 3, stk. 1, jf. § 1. Forholdene er begået i perioden mellem den 14. november 2012 og den 19. december 2012. I flere af forholdene er T tiltalt for at have handlet i forening med M, mod hvem der også er rejst tiltale i andre forhold, som omfatter tyveri, hæleri, overtrædelse af våbenlovgivningen og overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

Straffesagen mod T og M behandles sammen, og den omfatter i alt 17 forhold. For M er advokat B beskikket som forsvarer. Ingen af de tiltalte har været varetægtsfængslet i anledning af straffesagen.

Anklageskriftet blev modtaget af Retten i Odense den 27. marts 2013, og det var i fremsendelsesbrevet af 26. marts 2013 fra Fyns Politi oplyst, at advokat C ønskedes beskikket som forsvarer for T. Den 3. april 2013 beskikkede Retten i Odense advokat C som forsvarer for T, og efter aftale med de to beskikkede forsvarere og anklagemyndigheden blev hovedforhandling i sagen berammet til foretagelse den 20. juni 2013 og den 21. juni 2013.

T var på dette tidspunkt varetægtsfængslet i forbindelse med en anden sag, og han fik den 16. april 2013 anklageskriftet udleveret af personalet i arresthuset i Kolding. Han kendte advokat A, fordi hun i begyndelsen af april 2013 havde bistået ham under afhøring i forbindelse med varetægtsfængslingen, og han bad hende fredag den 19. april 2013 om at lade sig beskikke som hans forsvarer i den foreliggende sag. Mandag den 22. april 2013 anmodede advokat A herefter Retten i Odense om at beskikke hende som forsvarer for T i sagen. Advokat A anmodede også om en omberømmelse af hovedforhandlingen, idet hun grundet ferie ikke kunne give møde den 21. juni 2013. Efter at have modtaget T's skriftlige bekræftelse på, at han ønskede advokat A beskikket som sin forsvarer, afsagde Retten i Odense den 30. april 2013 sålydende kendelse:

" ...

Retten's begrundelse og resultat

I denne sag er der rejst tiltale mod 2 personer, der er repræsenteret af hver sin forsvarer, og der er til hovedforhandlingen indkaldt 16 vidner.

Der er afsat 2 hele retsdage til behandlingen af sagen, som vedrører i alt 17 forhold, hovedsageligt tyveri- og hæleriforhold, begået i perioden fra december 2011 til december 2012.

T er tiltalt i 5 af de 17 forhold herunder i et forhold vedrørende røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 2.

Såfremt advokat A beskikkes som forsvarer for T vil sagen ikke kunne blive færdiggjort før efter sommerferien 2013, idet advokat A ikke har mulighed for at møde før den 8. juli 2013, hvor den almindelige sommerferie er påbegyndt, og hvor det er retens erfaring, at det er vanskeligt for blandt andre vidner at møde.

Under disse omstændigheder må det lægges til grund, at advokat A's medvirken i sagen vil medføre en forsinkelse af betydning for sagens fremme.

Af hensyn til såvel den medtiltalte som de indkaldte vidner og sagens behørig fremme nægtes det derfor at beskikke advokat A som forsvarer for T, jf. retsplejelovens § 733, stk. 2.

Thi bestemmes:

Advokat A beskikkes ikke som forsvarer for T."

Til støtte for den nedlagte påstand har advokat A anført bl.a., at T ønsker hende beskikket som forsvarer på grund af hans personlige kendskab til hende. Det står ikke klart for T, hvorfor advokat C blev beskikket som forsvarer for ham, men dette må være baseret på oplysninger fra 2012 hos politiet. Anklagemyndigheden kunne have sendt anklageskriftet til arresthuset i Kolding samme dag, som det blev sendt til Retten i Odense, hvorved T ville have haft mulighed for at tilkendegive sit ønske om beskikkelse af forsvarer, inden sagen blev berammet. Hun påbegynder sin ferie den 20. juni 2013, men da hun først rejser fra Danmark om aftenen på denne dag, kan hun give afkald på denne feriedag og give møde den 20. juni 2013. Hendes første arbejdsdag efter ferien er den 8. juli 2013, men det er ikke korrekt, når det i kendelsen fremstår som om, hun ikke kan tilbyde alternative dage til hovedforhandling før den 8. juli 2013. Hun vil således bl.a. kunne give møde den 18. juni 2013, ligesom hun kan give møde efter den 8. juli 2013. Ved at nægte at beskikke hende, har retten frataget T den ret til selv at vælge sin forsvarer, som følger af retsplejelovens § 730, stk. 1, og af artikel 6, stk. 3, litra c, i den Europæiske Menneskerettighedskonvention, på trods af, at T har gjort alt, hvad der med rimelighed kan kræves af ham i forhold til at meddele retten sit ønske om at få en bestemt forsvarer beskikket. Det skal ikke komme T til skade, at anklageskriftet først blev udleveret til ham tre uger efter, at det blev sendt til Retten i Odense.

T reagerede inden for få dage efter at have fået udleveret anklageskriftet, og hans ret til frit at vælge sin forsvarer kan i dette konkrete tilfælde ikke tilsidesættes på grundlag af retsplejelovens § 733, stk. 2, idet beskikkelsen af hende ikke vil betyde en forsinkelse af sagens fremme af en sådan længde, at dette kan berettige til at nægte beskikkelse. En beskikkelse af hende vil således kun betyde en forsinkelse på ca. 6 uger, og denne længde skyldes primært retsferien.

Anklagemyndigheden ved Rigsadvokaten har navnlig med henvisning til retsplejelovens § 733, stk. 2, og forarbejderne til denne bestemmelse udtalt, at det er tvivlsomt, om betingelserne for at nægte beskikkelse af advokat A er opfyldt. Rigsadvokaten har supplerende oplyst, at der ikke umiddelbart er et hensyn at tage til medtiltalte M, idet dennes forsvarer nu har begæret hovedforhandlingen i sagen udsat med henblik på udarbejdelse af en personundersøgelse i henhold til retsplejelovens § 808.

Retten i Odense har ved sagens fremsendelse henholdt sig til sin afgørelse.

I sagens behandling har følgende medlemmer deltaget: Lene Pagter Kristensen, Mogens Kroman, Katrine B. B. Eriksen, Gorm Toftegaard Nielsen og Jakob Lund Poulsen.

Det fremgår af retsplejelovens § 730, stk. 1, at den, der sigtes for en forbrydelse, er berettiget til selv at vælge en forsvarer, ligesom det fremgår af artikel 6, stk. 3, litra c, i den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse, skal have adgang til bistand af en forsvarer, han selv har valgt. Af retsplejelovens § 733, stk. 2, fremgår bl.a., at retten ved kendelse kan nægte at beskikke den advokat, som sigtede ønsker som forsvarer, hvis dennes medvirken vil medføre en forsinkelse af betydning for sagens fremme.

Som sagen er oplyst, lægger Klageretten til grund at T først tirsdag den 16. april 2013 fik udleveret anklageskriftet af 26. marts 2013 af personalet i det arresthus, hvor han sad varetægtsfængslet. Han bad fredag den 19. april 2013 advokat A om at lade sig beskikke som hans forsvarer, og advokat A anmodede mandag den 22. april 2013 Retten i Odense om at beskikke hende i overensstemmelse hermed.

Klageretten finder på denne baggrund, at T og advokat A har handlet med den fornødne hurtighed i forhold til begæringen om beskikkelse. Henset hertil og til, at advokat A har tilkendegivet, at hun kan møde på datoer før den berammede hovedforhandling, på den ene af den berammede hovedforhandlings to retsdage og igen fra ca. 3 uger efter den berammede hovedforhandling, samt til, at sagen ikke har en karakter, hvor hurtig sagsbehandling er særlig prioriteret, finder Klageretten ikke, at der er tilstrækkeligt grundlag for at nægte at beskikke advokat A som forsvarer for T. Dette

gælder uanset, at den samlede forsinkelse af sagen kan blive forøget som følge af retsferien i juli.

Klageretten bemærker, at som sagen forelå, da Retten i Odense afsagde kendelse den 30. april 2013, kunne hensynet til den medtaltte ikke begrunde, at T ikke frit skulle vælge sin forsvarer på trods af den forventelige forsinkelse. Det er nu oplyst, at den medtalttes forsvarer har anmodet om udsættelse af hovedforhandlingen med henblik på en gennemførelse af personundersøgelse af den medtaltte, og hensynet til medtaltte kan herefter så meget desto mindre begrunde, at advokat A ikke beskikkes som forsvarer for T.

Thi bestemmes:

Den påkærede kendelse ophæves, således at advokat A beskikkes som forsvarer for T."

Landsforeningens Meddelelse 55/2013

Offentlige retsmøder - Politiets udelukkelse af tilhørere - Retlig prøvelse

Retsplejelovens § 28 a

I Lf.Medd. 6/2013 er gengivet den overordnede politimyndigheds beklagelse af, at man i nogle sager havde nægtet familiemedlemmer adgang til at overvære retsmøder i Odense.

To af de pårørende havde også indbragt spørgsmålet for retten.

Både Retten i Odense og Østre Landsret valgte ikke at gå ind i en nærmere vurdering af politiets beslutning i forbindelse med den etablerede adgangskontrol.

Sagen blev indbragt for Højesteret, der ikke var enig med de foregående instanser.

HK 2. afd. sag 54/2013, 4/6 2013

Der citeres fra Højesterets kendelse side 5 f:

"Kompetencespørgsmålet

Politiet har bl.a. til opgave at forebygge fare for forstyrrelse af den offentlige orden samt fare for enkeltpersoners og den offentlige sikkerhed, jf. politilovens § 4, stk. 1. I det omfang, det er nødvendigt for at forebygge den nævnte fare, kan politiet rydde og afspærre områder samt etablere adgangskontrol til områder, jf. politilovens § 4, stk. 2. Efter disse bestemmelser kan politiet også etablere adgangskontrol i forbindelse med hovedforhandlingen i f.eks. en straffesag og nægte personer adgang til retsbygningen og dermed til at overvære hovedforhandlingen. Politiets dispositioner efter politilovens § 4 kan indbringes for politidirektøren, hvis afgørelse kan påklages til Rigspolitietschefen som led i den administrative rekurs, jf. retsplejelovens § 109. En afgørelse efter politilovens § 4 kan endvidere efterprøves ved domstolene ved anlæg af en civil retssag, jf. grundlovens § 63.

Det er rettens opgave i forbindelse med en retssag, f.eks. en straffesag, at sikre sig, at retsplejelovgivningen, herunder kravet om offentlig rettergang, bliver overholdt, og at retsplejemæssige hensyn i øvrigt bliver iagttaget. Politiets kompetence efter politilovens § 4 udelukker ikke, at retten af egen drift eller efter anmodning træffer afgørelse om, hvorvidt politiets dispositioner efter politilovens § 4 er i overensstemmelse med retsplejelovgivningen og retsplejemæssige hensyn, jf. Højesterets kendelse i UfR 2005 s. 2436.

Byrettens prøvelse af politiets adgangskontrol i en sag som den foreliggende består i - på det grundlag, som byretten havde, eller som byretten med rimelighed kunne have tilvejebragt bl.a. ved uddybende spørgsmål til den mødende anklager - at bedømme, om politiets beslutning om at nægte en person adgang til retsbygningen var i overensstemmelse med retsplejelovgivningens krav om offentlig rettergang.

Efter det anførte burde byretten den 4. december 2012 have realitetsbehandlet forsvarernes anmodning og vurderet, om politiets adgangskontrol var i overensstemmelse med retsplejelovgivningens krav om offentlig rettergang.

Den konkrete vurdering

Fyns Politi, Ledelsessekretariatet, traf den 20. december 2012 afgørelse om, at det ikke var berettiget, at A og B den 4. december 2012 blev nægtet adgang til retsbygningen. Det fremgår af Rigsadvokatens svarskrift for Højesteret, at der var sket en fejl i forbindelse med planlægningen af politiindsatsen i straffesagen. De betjente, som havde fået til opgave at foretage adgangskontrol, fik en fejlagtig opgavebeskrivelse udleveret. Dette medførte, at betjentene foretog "fuldstændig adgangskontrol" på stedet, uanset at dette ikke var i overensstemmelse med den konkrete trusselsvurdering. Politiet blev om eftermiddagen den 5. december 2012 opmærksom på den fejlbehæftede instruks og ændrede politiindsatsen ved retsbygningen.

Højesteret finder på den anførte baggrund, at det ved en realitetsbehandling af forsvarernes anmodning må antages allerede den 4. december 2012 at ville være kommet frem, at det ikke var i overensstemmelse med politiets trusselsvurdering, at politiet nægtede A og B adgang til retsbygningen. Byretten burde derfor efter Højesterets opfattelse have tilsidesat politiets beslutning herom.

Højesteret tager herefter A's og B's påstande til følge som nedenfor bestemt.

Thi bestemmes:

Byretten burde den 4. december 2012 have realitetsbehandlet forsvarernes anmodning om vurdering af politiets adgangskontrol og have givet A og B adgang til at overvære hovedforhandlingen i straffesagen mod T og S.

Statskassen skal betale kæremålsomkostningerne for Højesteret."

Landsforeningens Meddelelse 56/2013

Brandstiftelse - Udvisning betinget

Straffelovens § 181, udlændingelovens § 24 b og § 26

A, B og G var tiltalt for forsøg på brandstiftelse af et pizzeria - G tillige for et forudgående forsøg med henblik på at besvige brandforsikringen.

B var iransk flygtning med lovligt ophold her i 12 år og led af posttraumatisk stress. G var fra Irak - ligeledes flygtning med lovligt ophold her i 12 år efter at have været fængslet og udsat for tortur som barn. Begge havde hver 5 børn bosiddende i Danmark.

Byretten idømte A fængsel i 1 år, B fængsel i 2 år og G fængsel i 2½ år og udviste B og G for bestandig.

Landsretten, der alene behandlede ankesagen mod B og G, stadfæstede strafudmålingen med en enkelt dissens for frifindelse af B, men gjorde udvisningen betinget, navnlig efter oplysningerne om deres familieforhold.

ØL 16. afd. nr. S-3358-12, 15/5 2013

A på 31 år, B fra Iran på 34 år og G fra Irak på 42 år var tiltalt - G i forhold 1 for forsøg på brandstiftelse, § 181, stk. 1 og 2, jfr. § 21, jfr. § 181, stk. 3, ved i februar 2012

at have forsøgt at få M til at sætte ild til et pizzeria med forsæt til at besvige brandforsikringen og udsætte beboerne i ejendommen for fare.

I forhold 2 var alle tiltalt for under samme omstændigheder at have forsøgt at sætte ild til pizzeriaet frem til marts 2012, idet A skulle kaste en antændt molotovcocktail gennem et hul i forretningens facaderude. Forsøget mislykkedes.

A erkendte alene overtrædelse af § 181, stk. 1. De øvrige nægtede i det hele og påstod frifindelse, også for anklagemyndighedens udvisningspåstand.

Byrettens dom er på 27 sider og refereres kun i store træk.

A havde allerede i grundlovsforhør kort efter brandforsøget forklaret om to mænd, der tilbød ham penge for at sætte ild til forretningen. Han blev selv forbrændt under forsøget. Under hovedforhandlingen navngav han B og G og oplyste, at han følte sig presset af økonomiske problemer.

Beviserne mod B var bl.a. masteoplysninger og mod G bl.a. forklaringen fra dennes søn.

Der var indhentet en farlighedserklæring citeret i dommen side 22, hvorefter der ved brandens eventuelle fortsatte udvikling havde været fare for personers liv, da der kun var en reel flugtvej fra samtlige lejemål, og den passerede den eneste adgangsvej til det af branden ramte pizzeria.

A var tidligere bl.a. i 2003 dømt for røveri.

B var i 2011 idømt 6 måneders fængsel for røveri og senere samme år en delvis betinget dom for bedrageri.

G var bl.a. for underslæb i 2011 idømt en betinget dom på 3 måneder.

Byretten fandt på bl.a. M's forklaring G skyldig i forhold 1. Det var dog ikke bevist, at forsøget skete efter aftale med ejendommens ejer E, og G blev derfor frifundet for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 2 - også i det følgende forhold.

Vedr. forhold 2 lagde byretten bl.a. vægt på A's forklaring, der var detaljeret og troværdig.

Straffen blev udmålt til fængsel i 1 år til A, fængsel i 2 år til B (fællesstraf) og fængsel i 2 år og 6 måneder til G.

Retten fandt ikke, at udvisning ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser og udviste B og G for bestandig.

B og G ankede til frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

B forklarede nu bl.a., at han havde hørt G sige, at han var træt af sit pizzeria, og bad A om at brænde det af. B var stukket af fra at holde vagt.

Om sine personlige forhold oplyste B bl.a., at han med sin udenlandske hustru havde 5 børn i alderen 3-15 år, som talte dansk, ikke arabisk. Han havde arbejdet i Danmark, men modtog nu pension på grund af posttraumatisk stresssymptom. Hans hustru ville ikke følge ham, hvis han blev udvist.

G nægtede fortsat at have noget med afbrændingen af pizzeriaet at gøre. Han havde først mødt A under sagens behandling for byretten.

Om sine personlige forhold oplyste han bl.a., at han var blevet udsat for tortur som 10-11 årig og havde deltaget som soldat i tre krige. Han var kæreste med en dansk statsborger, og de havde 3 børn i alderen 3-10 år, der ikke talte arabisk. Herudover havde han 2 ældre sønner, som var kommet hertil for 4 år siden, men han havde ingen kontakt med dem på grund af alvorlige uoverensstemmelser. Han havde været sygemeldt under hele sit ophold i Danmark. Han havde stadig en syg mor i hjemlandet.

Landsretten konstaterede, at B havde et længere synderegister end oplyst i byrettens dom, men ikke ligesået kriminalitet.

G havde ligeledes et længere synderegister, herunder bøder og fortrinsvis betingede afgørelser. Han var tildelt førtidspension i 2008.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"5 voterende udtaler:

Også efter bevisførelsen for landsretten finder vi, at de tiltalte af de grunde, der er anført i dommen, er skyldige i det i dommen fastlagte omfang. Vedrørende domfældelsen af G bemærkes, at dennes skyld i forhold 2 er yderligere bestyrket af B's forklaring for landsretten.

1 voterende finder, at der ikke er ført det til domfældelse fornødne bevis i forhold 1 eller til domfældelse af B i forhold 2, men er i øvrigt enig med det af flertallet anførte vedrørende domfældelse af G i forhold 2.

I overensstemmelse med stemmeafgivningen er de tiltalte herefter skyldige i det i dommen fastlagte omfang.

Landsretten finder ikke grundlag for at nedsætte de af byretten fastsatte straffe.

De tiltalte idømmes henholdsvis 2 års fængsel og 2 år og 6 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 1, jf. § 21, jf. § 181, stk. 3. På denne baggrund og efter oplysningerne om de tiltaltes ophold i Danmark er der mulighed for at udvise de tiltalte af Danmark, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6.

Efter en samlet vurdering af sagens forhold og de tiltaltes tidligere kriminalitet sammenholdt med oplysningerne bl.a. om de tiltaltes tilknytning til Danmark, herunder navnlig oplysningerne om, at B lever sammen med hustru og fem mindreårige børn, og at G og hans samleverske har tre mindreårige børn, finder landsretten, at de tiltalte ikke skal udvises af Danmark, fordi udvisning til være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.

Det følger herefter af udlændingelovens § 24 b, stk. 1, at de tiltalte skal udvises betinget. Der fastsættes i medfør af udlændingelovens § 24 b, stk. 2, en prøvetid på 2 år, der udløber 2 år efter afsoningen af de fastsatte straffe.

Med denne ændring stadfæster landsretten dommen.

De tiltalte har været frihedsberøvet under anken."

Landsforeningens Meddelelse 57/2013

Udvisning, administrativ omgjort - Udlændingenævnet - Erstatning - Varetægt uberettiget - EU-borger

Udlændingelovens § 25 a og § 37

Rumæneren R blev frihedsberøvet af politiet, administrativt udvist og varetægtsfængslet af retten med henblik på effektivering af udvisning.

Udlændingenævnet omgjorde den administrative udvisning.

Der er nu søgt om erstatning for varetægtsfængslingen med 16.600 kr. for 15 dages frihedsberøvelse.

Udlændingenævnet sagsnr. 13/052431, 19/6 2013

"Udlændingenævnet har nu behandlet Deres klage af 6. maj 2013 over Udlændingestyrelsens afgørelse af 2. maj 2013 vedrørende Deres klient R.

Ved behandlingen af klagen har Udlændingenævnet gennemgået sagens akter, samt vurderet det, som De har anført i Deres brev af 6. maj 2013 med bilag.

Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af 2. maj 2013.

Udlændingenævnet finder således, at Deres klient ikke bør udvises af Danmark med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet finder, at Deres klients adfærd ikke udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, hvorfor udvisningen af Deres klient vil være i strid med opholdsdirektivets (direktiv 2004/38/EF) artikel 27, stk. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der kun er tale om et enkelt tyveri af beskeden værdi. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke med den fornødne sikkerhed kan lægges til grund, at Deres klient er indrejst i Danmark med det formål at begå kriminalitet. Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at Deres klient ikke ses tidligere at være straffet for berigelseskriminalitet.

Udlændingenævnet finder herefter, at det ikke kan tillægges afgørende betydning, at tyveriet er begået i forening med en medgerningsmand og ved brug af tasker, der efter det oplyste ikke var særligt indrettet med henblik på at begå tyveri.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan ophæve det meddelte indrejseforbud."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer, at der var tale om et butikstyveri på 1.782,30 kr. børnetøj, for hvilket R havde vedtaget en udenretlig bøde.

Forsvareren havde over for Udlændingenævnet henvist til Lf.Medd. 83/2012 og 84/2012.

Landsforeningens Meddelelse 58/2013

Habilitet - Domsmand inhabil

Retsplejelovens § 70

En kvinde oplyste i et udateret brev til landsrettens præsident, at hun fra at være ansat som timelærer på Politiskolen var gået op i tid, og frasagde sig derfor sit hverv som domsmand.

Det fik betydning for én ankesag, der måtte hjemvises, men tilsyneladende ikke andre sager, hvor domsmanden havde medvirket?

ØL 7. afd. nr. S-3416-12, 11/6 2013

T ankede en dom fra Glostrup Ret af 19/10 2012 til frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden påstod domfældelse efter anklageskriftet og skærpelse.

Resten er citat af landsrettens dom:

"T har for landsretten rejst spørgsmål om en domsmands habilitet og nedlagt påstand om, at byrettens dom ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling ved byretten.

Anklagemyndigheden har påstået afvisning af denne påstand.

Landsretten har udskilt spørgsmålet om domsmandens habilitet til særskilt behandling.

Sagens oplysninger:

En af de under byretssagen fungerende domsmænd, HH, har i et udateret brev til Præsidenten for Østre Landsret oplyst følgende:

"Jeg er blevet ansat 20 timer pr. uge på Politiskolen fra d. 22. oktober 2012 frem til d. 22. januar 2013. Før da var jeg timelærer 2 timer hver anden uge. Det seneste år har jeg læst på Københavns Universitet ... (resten vedr. studier og anden ansættelse, ER).

Efter at have læst § 70 kan jeg forstå, at jeg ikke længere kan varetage hvervet som domsmand, som jeg hermed frasiger mig."

Præsidenten for Østre Landsret har i et brev af 27. november 2012 skrevet følgende til domsmanden:

"Da De er ansat af Politiskolen, har jeg besluttet at udelukke Dem fra hvervet som nævning og domsmand, jf. retsplejelovens § 70, for resten af perioden, der løber frem til 31. december 2015."

Parternes bemærkninger:

Anklageren har blandt andet henvist til, at hvervet på tidspunktet for sagens behandling i byretten var af ganske begrænset omfang. En sådan ringe tilknytning til politiets uddannelsessted kan ikke medføre, at ansættelsesforholdet må anses for omfattet af retsplejelovens § 70. Der har endvidere ikke været nogen særlig relation til politiet i sagen.

Forsvareren har blandt andet gjort gældende, at det fremgår direkte af retsplejelovens § 70, at ansatte ved politiet er udelukket fra at virke som domsmænd, og at et ansættelsesforhold som lærer på politiskolen er omfattet af bestemmelsens ordlyd. Et ansættelsesforhold med stor kontaktflade til politiet generelt gør i øvrigt, at der med rette kan rejses tvivl om domsmandens fuldstændige upartiskhed.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Efter retsplejelovens § 70 er politiets tjenestemænd og øvrige personale udelukket fra at være nævninger og domsmænd. Der er hverken i bestemmelsens ordlyd eller forarbejder beskrevet begrænsninger heri.

Landsretten finder derfor, at domsmandens ansættelse ved Politiskolen, der hører under politiet, uanset ansættelsens oprindeligt begrænsede omfang udelukkede domsmanden fra at være domsmand under byretssagens behandling, jf. retsplejelovens § 70.

Landsretten ophæver som følge heraf byrettens dom og hjemviser sagen til fornyet behandling.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling i 1. instans.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for begge retter."

Forsvareren bemærker bl.a.:

"Sagen er procederet ud fra de sædvanlige kriterier, dvs. menneskerettighedskonventionens bestemmelser om uafhængige og partiske domstole, retsplejelovens regler om forhold der var egnet til at rejse tvivl om en dommers fuldstændige upartiskhed, samt den overordnede regel i § 70 om hvilke personer der udelukkes fra at være bl.a. domsmænd.

Østre Landsret har anvendt § 70 i sin begrundelse og ikke omtalt yderligere diskussion under sagen.

.....

Jeg gjorde under anken gældende, at allerede den omstændighed at hun havde været ansat 2 timer, medførte at hun var inhabil i medfør af retsplejelovens § 70, da politiets tjenestemænd og øvrige ansatte direkte var undtaget fra at være domsmænd.

Det er gjort gældende, at retsplejelovens § 70 ingen undtagelser har til politiansattes udelukkelse fra at medvirke som nævninger og domsmænd.

Juridisk er dommens ophævelse og hjemvisning af sagen til byretten sådan set ikke særligt opsigtsvækkende. Det specielle ved afgørelsen er, hvorledes Glostrup Ret vil forholde sig nu hvor afgørelsen foreligger. Problemet er, det af dommene ikke fremgår, hvem der har medvirket som domsmænd, således at forsvareren og den tiltalte ikke kan forventes at være bekendt hermed, og derfor ikke har mulighed for at vurdere, om der er afgørelser der, set i lyset af landsrettens dom på området skal prøves på ny.

Kun Glostrup Ret ved hvilke sager domsmanden har medvirket i, og det bliver således reelt Glostrup Ret selv der må vurdere, om der er grundlag for at henlede forsvarere og domfældte om problemstillingen.

Foreløbig forlyder det via Ritzau, at Glostrup Ret ikke foretager sig videre vedrørende dette spørgsmål."